

Hans Caspersen var gift med enken Birthe Cathrine Nielsdatter. Hun var datter fra en af de store gårde i Daugstrup. Det var i de år, befolkningstallet voksede, og der var ikke en gårdmandssøn med en gård til alle gårdmandsdøtre. Birthe Cathrines første mand havde været en gammel enkemand, en husmand og tømrer, som i 1856 i en alder af næsten 76 år afgik ved døden på grund af alderdom. Herefter giftede hun sig med Hans Caspersen. Havde hun været gift med en gammel mand i sit første ægteskab, var det modsatte tilfældet her, hun var over 20 år ældre end Hans Caspersen.

Ægtefællerne forenedes i deres tro. Birthe Cathrine sympatiserede ligesom Hans med mormonerne, og parret lod sig døbe i det tidlige forår 1859. Året efter solgte de deres hus, og i april samme år brød de op for at samles med de hellige i Zion. Kun Hans Caspersen nåede frem. Birthe Cathrine klarede ikke strabadserne over prærien.

Ane Caspersen (født 1835) blev i 1854 viet til Rasmus Hansen (født 1822), der var gårdmandssøn fra Ørrislev, og parret bosatte sig også der i byen. Hjemmet var en lille trelænget ejendom, hvor Rasmus drev lidt landbrug, men ellers arbejdede han som tømrer. Han tjente nok til, at der altid var mad på bordet og til familiens fornødenheder.

Mormonerne var meget aktive i Ørrislev. Der blev holdt store møder i byen, og missionærerne lagde ofte vejen forbi Rasmus og Ane. Det endte med, at ægteparret sluttede sig til mormonerne. I foråret 1878 blev de døbt sammen med

deres ni børn – på nær de mindste, som endnu ikke var fyldt de otte år og derfor ikke var gamle nok til at blive døbt. Kort efter forlod familien Ørrislev for steds. De var ikke alene, idet der i året 1878 var særlig mange emigranter fra Ørrislev. Det år udvandrede 20 personer fra Ørrislev og nærmeste omegn (børnene er som sædvanlig ikke talt med). Da de sejlede ud fra København, istemte de hellige en yndet mormonsalme, som foreholdt dem, at mange prøvelser endnu ventede forude:

Tænk ej, naar til Zion I drage,
At Prøven er endt og forbi –
At Glæden I ene skal smage
Og strax worde frelste og fri!
Nej, Gullet maal hures i Ilden
Og vi vore Prøver bestaa;
Vi der kun vil nærme os Kilden
Og frelses, naar Maalet vi naa.

Tænk ej, at alene de fromme
Og vise Jomfruer er dér –
At Fristeren aldrig vil komme
I Zion de Hellige nær!
Nej, daarlige ses blandt de vise,
Og Klinten blandt hveden end gror,
Naar Himmelens Herre vil vise,
Hvo værdigen Zion bebor.

Tænk ej, Eders Gerning har Ende,
Og Zion er Dovenskabs Hjem,
At Gud sine Gaver vil sende
Til dem, som ej selv stræbe frem!
Nej, dér kun Velsignelsen vindes
Ved Mod og utrættelig Id;
Hvad nu hos de Hellige findes,
Er Fruigten af Arbejd og Fild.

Havde Rasmus Hansen nu lagt sig salmens ord om klinten blandt hveden på sinde, havde han måske været sparet for meget. Mere end de fleste andre kom netop han til at opleve svig og bedrag. Rejseomkostningerne for ham og hans store familie havde været betydelige, men der var stadig penge til et stykke jord, hvor han opførte et solidt hus. Nu havde regeringen imidlertid tildelt jernbanekompagniet noget jord langs banelinjen – netop dér, hvor Rasmus havde ryddet jorden og bygget sit hus. Rasmus var endnu ikke særlig god til engelsk, og ejendommen blev narret fra ham. Det var et stort slag for familien. De flyttede fra Utah til Idaho, hvor de ved hårdt slid og under trænge kår atter måtte rejse et hjem.

Rasmus Hansen døde i 1881, hvorefter en af sønnerne drev hans lille sted i Idaho videre.

En udvandrerslægt fra Ølund Slægtens stamfader, Christian Clausen

Ølund ligger ved Odense Fjord. Når man i gammel tid stod ved Ølund og skuede mod øst, så man ud over fjorden, hvor ø ved ø forenede sig i et norddysk ørige. Mellem Ølund og den nærmeste ø, Lammesø, løb kun et smalt stræde.

Ølund – alene navnet lyder som skovtrær med kroner, der hælder ud over en blå, glitrende fjord. På dette smukke sted, finder man ofte spor efter ældgamle bebyggelser. Store røde muresten ligger